

TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK

PODMANIVÝ

Jodi Ellen Malpasová

xyz

Podmanivý

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová

Podmanivý – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jodi Ellen Malpasová

PODMANIVÝ

TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK

xyz

Poděkování

Jsem velmi vděčná za své místo ve světě romantických příběhů. Každé ráno po probuzení mi trvá pár vteřin, než oddělím sny od reality. A každé ráno se usměju, protože mé sny jsou realitou. Dokážu psát příběhy, ve kterých se ztratíte, a vytvářet postavy, které si zamilujete. Mám skvělou práci.

A tohle je moje osmnáctá kniha. Danny Black. Nebo také Brit. Je velmi temná. Je to můj první román z mafiánského prostředí. Bože, byla to neskutečná radost, vytvářet tenhle svět a postavy. Oba zoufale poznamenaní. Oba stížení nekonečnými zástupy démonů. Rozkoš nikdy nebyla tak smrtící.

Jako vždy musím poděkovat všem mým báječným sledujícím. A budu to opakovat znovu a znovu, že jste hnací silou mé vášně. Doufám, že si Brita užijete.

JEM

* * *

Mé sestře. Jedné z nejodvážnějších žen, jaké znám.

Prolog – část první

Londýn – před dvaceti lety

DANNY

Cítil jsem ji. Slaninu. Mastnou, tučnou slaninu. Svíral se mi žaludek, když jsem jako každý den prohledával kontejner za burger barem. Hrabal jsem rukama, jako by na tom závisel můj život, a doloval mezi rozmočnými hranolky a chlebem, abych našel mnohem lepší věc. Jakmile jsem odsunul stranou další krabici, vůně zesílila a zavanula k mému špinavému nosu, málem jsem začal děkovat nebesům. Ale jenom málem, protože kdyby existoval bůh, nemusel bych se hrabat v popelnici jako vandrák.

Byl jsem si celkem jistý, že slanina nikdy nevypadala lákavěji. A ten kousek byl ještě celý pokrytý roztaveným sýrem. Začaly se mi sbíhat sliny a žaludek zaúpěl. Strčil jsem si ji do pusy a žvýkal jako smyslů zbavený. Polkl jsem příliš brzo. Měl jsem si ji vychutnat. Kdo ví, kdy najdu další střípek nebe, protože, řekněme si to na rovinu, kdo vyndá z cheeseburgeru slaninu? Dnes jsem měl štěstí.

Otřel jsem si ruce a vyskočil z kontejneru. Trochu jsem sebou trhl, jak mě zabořila žebra. Vytáhl jsem si tričko. Jedno ze dvou, která jsem vlastnil, a které bylo nejméně o tři čísla menší, což bylo vzhledem k mé

vychrtlé desetileté postavě co říct. Zběžně jsem zkontroloval škodu.

„Bastard,“ zamumlal jsem a prohlížel si ošklivou směs fialových, žlutých a černých modřin. Byl jsem fakt blázen. Řekl mi, abych mu věřil. A slíbil, že mi ji nenatáhne, když ho poslechnu a přinesu mu pivo. Začal mě mlátit přesně ve chvíli, kdy jsem mu podal plechovku. Nebolelo to. V tu chvíli to nikdy nebolelo. To přicházelo až později, když jsem tomu hajzlovi utekl a vynořil se ze svého otupělého stavu. Tehdy přišla bolest. Částečně jsem věděl, že když přijmu rány, aniž vydám hlásku, ještě víc ho to vytočí. Ale během let jsem zjistil, že mě jeho frustrace podivně uspokojuje. Nikdy mě neslyšel žadonit. Nikdy nespátřil moji bolest. Nikdy. Ani když mě přišpendlil tváří na kuchyňskou linku a narval mi svýho ptáka do zadku.

Vyrazil jsem uličkou zpátky k hlavní silnici. Mráz už jsem taky nevnímal. Zocelil jsem se. Zvyklý na pomalé mučení vlastního smutného života a oblečený jen v roztrženém tričku, které odhalovalo pŕlku kostnatého hrudníku. V prosinci. Bylo pod nulou a já necítil vůbec nic.

Došel jsem zrovna k ústí uličky, když jsem zaslechl své jméno. Kvůli tomu hlasu jsem měl začít okamžitě zdrhat. Jenže já se místo toho obrátil a uviděl Pedra, kluka z nóbl domu na hlavní třídě. Doprovázela ho obvyklá pětičlenná banda a všichni na tom byli mnohem líp než já. Nebyl jsem pro ně moc velký oříšek. Pedro byl Ital. Jeho rodina vlastnila restauraci, kam

jsem taky často chodil vybírat popelnice. Když jsem to udělal poprvé, měl jsem tu smůlu, že mě přistihl. A od té doby si dal za úkol ztrpčovat mi život. Víc nebo míň.

Když mě obestoupili, každého z nich jsem přejel pohledem. Neměl jsem strach. Vlastně mě spíš ohromovalo jejich čisté oblečení a zbrusu nové tenisky. Všichni byli Italové. Myslím, že bratrance. Ale Pedro tu jejich bandu vedl, a taky byl o dobrých dvacet centimetrů větší než ostatní. Na všechny strany.

„Našels něco dobrýho, hnusáku?“ zeptal se Pedro a kývl bradou ke kontejneru, ze kterého jsem právě vylezl. Bratrance se začali chechtat, jako by ho neslyšeli už tucetkrát položit stejnou otázku. Neobtěžoval jsem se odpovídat. Stejně by to nic nezměnilo a útek by jen prodloužil další nakládačku, až by mě chytili. A tak jsem stál a čekal, až ke mně dojde, a podruhé za dnešek jsem vypnul. S podlým úsměvem se naklonil a začíchal. Pak nakrčil nos. „No?“ dobíral si mě.

„Slaninu,“ odpověděl jsem stoicky. „Byla lepší než ty odporný těstoviny, co jsem našel u vás.“

Znejistěl, ale rychle se sebral a jeho opovržení ještě zesílilo. Zvráceně jsem si to užíval, navzdory výprasku, který měl přijít. „Do krve,“ vyštěkl a nabral loktem kluka vedle sebe. Myslím, že se jmenoval Bony. V duchu jsem se zasmál. Neměl na mě.

Bony vytáhl ze značkových kalhot vystřelovací nůž a prohlédl si čepel. Měl bych sebou trhnout, ale zůstal

jsem nehybně stát. V tuhle chvíli mě neznepokojovalo vůbec nic. „Tak už začni,“ provokoval jsem ho a popošel blíž. Ohrnul ret a švihnul paží. Zavřel jsem oči, ale zase jsem se nepohnul, ani když jsem ucítil, jak mě čepel škrábla po tváři a zanechala za sebou několika-centimetrovou ránu.

Celá banda zajásala, očividně nadšená dobře odvedenou prací, a já otevřel oči. Cítil jsem, jak mi po tváři stéká teplá krev a hromadí se v koutku úst. Olízl jsem ji jazykem, abych se znovu seznámil s měděnou příchutí.

„Jsi fakt magor,“ odplivl si Pedro.

„Chceš ochutnat?“ Zvedl jsem ruku a přejel si prstem po tváři, než jsem mu ho nabídl.

Jeho vztek mě vzrušoval. Pedro zatnul ruku v pěst, aby mi zasadil pár brutálních ran. Byl jsem víc než připravený. Každou vteřinu svého života jsem byl připravený. Díky všemu, co jsem si vytrpěl doma, bylo snadné vypořádat se s čímkoliv, co si na mě tenhle rozmazlený zmetek přichystal.

Pedro se napřáhl, ale zvuk skřípějících pneumatik ho zastavil a všichni současně jsme se obrátili a viděli, jak se k nám řítí starý otrískaný mercedes. Pedrova banda se rozutekla. Já? Zůstal jsem stát a sledoval, jak do uličky vjely další dva mercedesy, ale tyhle byly zbrusu nové. Jeden zepředu, čímž ten starý křáp efektivně zablokoval, a druhý zezadu, aby nemohl ujet.

Ustoupil jsem do stínu a pozoroval, jak ze dvou nových mercedesů vystoupilo šest obrovských chla-

pů v oblecích. Byl prosinec, ale všichni měli sluneční brýle. A naprosto kamenné výrazy. Všichni to byli drsníci. Jeden otevřel zadní dveře mercedesu a vystoupil další muž, ale tenhle měl na sobě krémový plátěný oblek. Dal si na čas a upravil si sako. Pak si prohrábl vlasy. Vypadal důležitě. Mocně. Neohroženě. Respektovaně. I mému desetiletému já bylo jasné, že si to zaslouží. Nebyl to surovec. Okamžitě jsem ho začal obdivovat.

Fascinovaně jsem zíral, jak došel ke starému mercedesu a otevřel dveře u řidiče. Pak jsem zaslechl prosbu o milost.

Následovala hlasitá rána. Výstřel.

Párkrát jsem ohromeně zamrkal, když muž zabouchl dveře a nenuceně vyrazil zpátky ke svému vozu. Skrz sklo toho křápu jsem zahlédl krev a tělo zhroucené na volantu.

„Uklidte to,“ přikázal ostatním a povytáhl si kalhoty na kolenou, aby mohl nastoupit.

V tu chvíli jsem si ho všiml. Vzadu u hlavní silnice šplhal po kovovém plotě muž, aby se dostal na zeď, ze které byl výhled na celou uličku. A v ruce měl zbraň. To rozhodně nevěstilo nic dobrého. Příliš zanedbaný a špinavý, než abych se mohl někdy s tím mužem projet v zářivém mercedesu, ale dřív, než jsem to vůbec zaregistroval, jsem zavolał: „Hej, pane. Hej!“

Muž se zastavil a ohlédl se společně s ostatními mým směrem. Modré oči mu zaplály. Jasně, byl jsem dítě, ale poznal jsem zlo. Vídal jsem ho téměř každý

den, ačkoliv tohle byl jiný druh nebezpečí. Moje mladá mysl nedokázala přesně určit, v čem je rozdíl. Prostě tam... byl.

Zvedl jsem ruku a ukázal na zeď. „Má zbraň.“ Když jsem se znova podíval, našel jsem toho chlapa, jak míří přímo na muže v krémovém obleku. Vyšla rána. Jen jedna, ale nevystřelil ten zmrd. Naopak se zřítil jako pytel brambor a s děsivým zaduněním dopadl na beton. Zíral jsem na jeho znetvořenou postavu a hlavu zkroucenou v podivném úhlu. Měl otevřené oči – a v těchhle jsem viděl *známé* zlo. To, které jsem vídal každý den.

Pozoroval jsem ho, dokud se nade mnou neobjevil stín. Zvedl jsem hlavu a setkal se tváří v tvář s mužem v krémovém obleku. Takhle zblízka byl ještě děsivější. „Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptal se. Měl přízvuk, jaký jsem slyšával, když jsem se vkradl do kina. Byl to Američan.

„Danny.“ Obvykle jsem se s cizinci nebavil, ale ten muž vyžadoval odpověď, aniž by si o ni přímo řekl.

„Kdo ti to provedl?“ Ukázal mi na tvář a sáhl do kapsy. Všiml jsem si, že v druhé ruce stále drží zbraň.

Přikryl jsem si krvavou ránu dlaní. „Nic to není. Ani to nebolí.“

„Jsi drsnák, co?“ Nadzvedl obočí a já pokrčil rameny. „Ale na to jsem se neptal.“

„Jen nějaký děcka.“

Svraštil husté obočí a zlo zaplálo intenzivněji. „Příště, až se znovu pokusí něco takového udělat, za-

bij je. Žádné druhé šance, chlapče. Pamatuj si to. Neváhej a na nic se neptej. Prostě to udělej.“

Ohlédl jsem se k autu, zevnitř potřísněnému krví, a přikývl jsem. Muž si mě teprve teď prohlédl a nakrčil nos. Když mi hlavní zbraně nadzvedl tričko, nepokoušel jsem se ho zastavit. Nehnul ani brvou. „Tohle ti udělali taky?“

„Ne, pane.“

„Tak kdo?“

„Můj otčím.“

V očích se mu zablesklo. „On tě bije?“ zeptal se a já přikývl. „Proč?“

Popravdě jsem nevěděl. Nenáviděl mě. Vždycky to tak bylo. A tak jsem podruhé pokrčil kostnatými rameny.

„A tvoje matka?“

„Odešla, když mi bylo osm.“

Odfřkl si a ustoupil. Měl jsem podezření, že si dal z mého mizerného stavu dvě a dvě dohromady. „Příště, až se tě dotkne, tak ho zabij taky.“

Usmál jsem se, protože ta myšlenka se mi líbila. Neudělám to, nemůžu – otčím je pětkrát větší než já –, ale stejně jsem přikývl. „Ano, pane.“

Nebyl jsem si jistý, ale myslím, že mu zacukal koutek. „Tady máš.“ Vyndal z kapsy svazek bankovek úhledně sepnutý lesklou sponou a vytáhl padesátku. Vytréštil jsem oči. Nikdy předtím jsem ji neviděl. Vlastně ani dvacku. „Sežeň si něco k jídlu a nějaké čisté oblečení, chlapče.“

„Díky, pane.“ Vytrhl jsem mu ji z ruky a přidržel si ji oběma rukama před očima. Ohromilo mě to a muselo to být vidět, protože se uchechtl a vytáhl ještě jednu.

V úžasu jsem sledoval, jak mi s ní otřel tvář. S padesátilibrovkou! „Máš to úplně všude.“ A strčil mi zkrvavenou bankovku do dlaně. „A teď zmiz.“

Vyrazil jsem se dvěma padesátkami a nespouštěl z nich oči ze strachu, že mi je každou vteřinou někdo vezme. *Běž, Danny, běž!*

Vzápětí jsem zaslechl známý zvuk rozklepaného Nissanu a prudce zastavil. Otčím zabrzdil a vyskočil ven s typicky vražedným výrazem ve tváři. Neřekl ani slovo. Jako vždycky. Hřbetem ruky mi jednu natáhl přes poraněnou tvář. Ani jsem sebou neškubl, a to mi ji roztrhl ještě o něco víc. „Kdes to kurva sebral?“ vyštěkl a vytrhl mi peníze z ruky.

Zcela mimo svoje obvyklé chování jsem zařval a vrhl se na něj, abych je dostal zpátky. „Hej, ty jsou moje! Vrať mi je.“

Nechtěl jsem se s ním prát a dávat najevo, že mi na tom záleží, ale... byly moje. Nikdy jsem nic neměl. A nehodlal jsem je utratit. Nikdy. A pokud mu je nechám, rozhází je do večera za chlast, drogy a děvky. Před očima se mi zatmělo, když mě praštil přímo do čelisti. Pak mě popadl za přerostlé vlasy a odtáhl ke svému křápu. „Nastup si, ty malej hajzle.“

„Promiňte.“

Otčím se prudce obrátil a vzal mě s sebou. „Co je?“

Přistoupil k nám muž v krémovém obleku a ďábel v jeho očích se vrátil v plné síle. „Tohle je tvůj nevlastní otec, chlapče?“ zeptal a já přikývl, jak jen to šlo. Muž zlehka přitakal a podíval se na otčíma. „Vrať tomu klukovi jeho peníze.“

Otčím si posměšně odfrkl. „Jdi do prdele.“

Muž bez dalšího slova, bez druhé šance nebo varování zvedl zbraň a střílel ho mezi oči. Trhl mi hlavou, jak padal k zemi, a myslím, že jsem přišel o pořádnou hrst vlasů. Prostě jen tak. *Prásk*. Žádné druhé šance. Byl mrtvý.

Pryč.

Muž poklekl, vytáhl mu dvě padesátilibrovky z dlaně a podal mi je. „Žádné druhé šance,“ zopakoval. „Máš ještě nějakou rodinu?“

Vzal jsem si peníze a zavrtěl hlavou. „Ne, pane.“

Pomaloučku se narovnal a rty se mu zavlnily. Přemýšlel. „Sto liber tě moc daleko nedostane, co?“

V tu chvíli jsem si připadal jako nejbohatší dítě na světě, ale moc dobře jsem věděl, že to nestačí. „Nejspíš ne, pane. Dáte mi víc?“ Přidržle jsem se usmál a on mi úsměv oplatil.

„Nastup do auta.“

Vytřeštil jsem oči. „Do vašeho auta?“

„Ano, do mého auta. Nastup.“

„Proč?“

„Protože tě vezmu domů.“ A s tím vyrazil zpátky a nechal mě běžet za ním.

„Ale pane –“

„Máš ještě kam jít?“ V klidu došel k naleštěnému mercedesu a podal zbraň jednomu ze svých mužů.

„Ne.“

Nastoupil do vozu a otevřenými dveřmi mě pozoroval, jak stojím venku na chodníku. „Nehnul jsi ani brvou, když tě praštil.“

Pokrčil jsem rameny. „Už to nebolí. A kromě toho,“ pokračoval jsem a cítil, jak se mi dme vychrtlá hrud' pýchou, jako bych toho velkého, působivého cizince mohl ohromit, „nikdy bych mu to nedopřál, i kdyby to bolelo sebevíc.“

Široce se usmál. Měl jsem tušení, že se to nestává moc často. „Nedávám druhé šance.“

Skočil jsem rovnou do auta.

Prolog – část druhá

Miami – před dvaceti lety

ROSE

Bolest byla nesnesitelná. Celé tělo se mi zkroutilo a napjalo, jak se jí pokoušelo zbavit. Holá záda jsem si drásala přes rozervané tričko o beton, zatímco jsem se svíjela a svírala si břicho. Úpěla jsem jako zraněné zvíře. Dlouhé, tmavé a rozčuchané vlasy jsem měla zmáčené potem a lepily se mi ke tváři. Dusily mě a měla jsem pocit, že brzy omdlím. Možná by to tak bylo lepší. Bezvědomí mi připadalo jako jediná cesta ven z bezedné jámy bolesti. Nebo smrt. Ale zemřít jsem nechtěla, zvláště když jsem konečně měla pro co žít.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležela. Hodiny. Dny. Věčnost? Můj život se proměnil v agónii.

Kdy to skončí?

Převalila jsem se na bok a schoulila do klubíčka. Byla jsem sama. V pouhých patnácti jsem byla úplně sama.

Vždycky to tak bylo. A nechápala jsem, proč to bolí skoro stejně jako fyzické utrpení. Brečela jsem. Křičela. Jedna vlna bolesti za druhou a pořád dokola. Nedomázala jsem to zastavit. Neovládala jsem to. Byla jsem jim bezmocně vydaná na milost.

„Ty hlupačko.“

Mužský hlas pronikl temnotou a bolestí a nahradil ji strachem. Prudce jsem se posadila a škrábala se pryč, dokud jsem zády nenarazila na hrubou cihlovou stěnu. Nevím, proč jsem to udělala. Před ním nebylo úniku.

Klapot drahých polobotek byl čím dál hlasitější a hrozivější, jak se přibližoval. Pak si dřepel před mým skrčeným torzem.

A usmál se. Tak široce. „Vezmeme tě domů, Rose.“ Vstal a luskl prsty. Jako mávnutím kouzelného proutku se objevilo dalších pět mužů. Dva mě zvedli zrovna ve chvíli, kdy přišla další vlna bolesti. Zlomila mě v pase, až jsem na nich zůstala viset.

„Krvácí úplně všude, sakra,“ zamumlal jeden z nich a podíval se na mě, jako bych byla to nejodpornější stvoření na světě. Mlčela jsem a přijala jejich odpor. Jak ironické, že jeden z nich mohl být důvodem mého stavu. Prakticky mě hodili na zadní sedadlo luxusního sedanu a vyrazili zpátky na místo, odkud jsem nakrátko utekla. A od té chvíle začal mou bolest vyvažovat strach.

Když jsme přijeli, posadili mě do invalidního vozíku a odvezli do soukromého pokoje. Položili na postel. Připojili na přístroje.

Sestra kolem mě pobíhala a muži, kteří mě přinesli, hlídali dveře, abych znovu neutekla. Teď bych to nedokázala, ani kdybych chtěla. Paralyzoval mě strach a ovládala bolest.

A pak jsem to zaslechla.

Píp.

Píp.

Píp.

Nechala jsem hlavu sklouznout na bok a sledovala, jak zářící linka pomalu, ale pravidelně poskakuje.

„Plod je slabý, ale stále mu bije srdce,“ pronesla sestra k právě přicházejícímu muži.

Pohledem mi naznačil, že jsem právě o vlásek unikla smrti. Věděla jsem to. Ale co až tahle noční můra skončí? Bude to stát za to, abych přežila? A skončí *vůbec*?

„Je čas tlačit, holka,“ pobídla mě sestra přesně ve chvíli, kdy mě přepadla další kontrakce. A tahle byla mnohem horší než všechny ostatní. Zvrátila jsem hlavu a křičela z plných plic. Prosila jsem a žadonila o úlevu.

Za další dvě zatlačení mi na hrudníku přistálo malé tělíčko. Otevřela jsem oči a spatřila hlavičku pokrytou krví. Zpanikařila jsem. Moje dítě neplakalo.

„Je to kluk,“ pronesla sestra a hrubě mu otřela obličej.

„Je to naživu?“ zeptal se muž ode dveří.

To. Můj syn byl *to*. Pro toho chladnokrevného bastarda to byla jenom bezejmenná hromádka života. Pro mě byl vším.

Sestra ho plácla po dokonalém zadečku a on zavřís-kl. Řval tak hlasitě, jako by chtěl dát celému světu najevo, že se právě narodil. Povzdechla jsem si a zhroutila se zpátky na polštář, zatímco mu sestra přestříhla pupeční šňůru a přiložila mi ho k prsu.

Ta čtvrt hodina, kdy ze mě sál jedinou dobrotu, kterou jsem kdy měla, bylo nejúžasnějších patnáct minut mého života.

A pak mi ho vyrvali z náruče. „Ne!“ Vrhla jsem se z postele, zatímco ho sestra těsně balila do deky a předávala ďáblu u dveří. „Prosím, ne.“ Rozbrečela jsem se, přestože jsem věděla, co přijde. Ten šok mi rozervál srdce.

„Uzavřeli jsme dohodu, Rose,“ řekl s dítětem v náruči. „Nedokážeš se o něj postarat. Co by měl za život, kdybys ho s sebou tahala po ulicích?“

Dohodu? S tímhle mužem se dohody neuzavírají. Buď uděláte, co chce, nebo zemřete.

„Je to moje jediná krev.“ Vnitřnosti se mi zkroutily, když mnou projel další záchvěv bolesti. Vykřikla jsem a sevřela si teď už prázdné břicho. Co je to za agónii? Žal?

„Silně krvácí,“ oznámila sestra a nevypadala nijak znepokojeně. Naopak byla velmi klidná. Cítila jsem, jak se mi pod zadkem rozlévá něco teplého. „Bude potřebovat transfuzi.“

„Může znovu otěhotnět?“ ozvalo se ode dveří.

„Těžko,“ odpověděla sestra stroze. A tak bezcitně.

Během několika vteřin mi z těla vyprchal téměř veškerý život. Tíhou mi padala víčka a sluch byl podivně zkreslený. „Prosím, neberte mi ho,“ žadonila jsem chabě.

„Bude mít překrásný domov. A milující rodiče, kteří mu dají všechno, co by sis nikdy nemohla dovo-

lit. A na oplátku zůstaneš naživu.“ Pohlédl na sestru. „Dejte jí to.“ Až do teď jsem si neuvědomila, že se o mě sestra přestala starat. Čekala na jeho svolení, aby mě udržela naživu?

A pokud jsem si do téhle chvíle myslela, že to bolelo, pak jsem se mýlila. Sledovat ho, jak odnáší mého syna, byla hotová muka. A jako poslední jsem viděla své dítě, jak drží toho bastarda za prst – za malíček, na kterém nosil ten odporný hadí prsten. Byl skoro tak velký jako synova ruka, a hadovy smaragdové oči mě oslepovaly stejně jako bolest.

1. kapitola

Miami – současnost

DANNY

Projít chodbou k jeho apartmá mi trvalo věčnost a do ticha zněl jen klapot kroků na mramorové podlaže. Sídlo páchlo smrtí. Znal jsem ji dost dobře, abych to poznal. Jenže v tomhle případě nebyla vítaná. Připadal jsem si, jako bych kráčel vstříc nevyhnutelnému, ačkoliv *já* jsem se do rakve ještě nechystal.

Dvoukřídlé dveře hlídali dva muži se zasmušilým výrazem. Ve vzduchu se vznášel smutek.

Pozdravili mě krátkým, formálním přikývnutím. Neotevřeli, protože moc dobře věděli, že musí počkat na můj souhlas. Až budu připravený. Ale byl jsem?

„Esther je tam s ním?“ zeptal jsem se a opět se mi dostalo jen mlčenlivého přitakání. Ztěžka jsem polkl a přikývl, aby mě pustili dovnitř. Cestou jsem si zapnul sako a zkontroloval, že na něm není ani smítko. Byl to podvědomý pohyb, který měl oddálit chvíli, kdy se budu muset podívat na obrovskou postel s nebesy a čelit tomu, co mě už nějakou chvíli děsilo. Zalykal jsem se smutkem, ale nesměl jsem to dát najevo, protože jinak bych ho vytočil.

Moji pozornost přitáhla Esther pohybující se po pokoji. Zrovna mu vyměňovala sáček na moč. Sevřelo

se mi z toho srdce. Ten chlap byl ztělesněná hrdost. Byl tím nechvalně proslulý. Doslova žijící legenda, které se celý náš svět bál. Jen při vyslovení jeho jména se lidé třásli. Jeho přítomnost v nich vzbuzovala strach. Vždycky jsem si myslel, že je nepřemožitelný. Přežil desítky atentátů a všem útočníkům se vysmál do ksichtu. A teď tu čekal na smrt rukou podělané rakoviny, neschopný se o sebe postarat ani tím nejjednodušším způsobem.

Konečně jsem zvedl oči. Z mého hrdiny, mého otce a legendárního Carla Blacka, zbyl jen stín muže, kterým kdysi býval. Nemoc ho doslova požírala zaživa. Ztěžka dýchal a smrt v něm chřestila. Už to nebude trvat dlouho.

Došel jsem ke kraji postele, posadil se na židli a vzal ho za vychrtlou ruku. „Zavolej kněze,“ přikázal jsem Esther, která mu zrovna urovnávala přikrývku u pasu.

„Ano, pane Blacku.“ Když mi věnovala soucitný úsměv, rychle jsem odvrátil pohled. Nesnesl jsem ho.

Rychle vyběhla z pokoje. S každou další vteřinou se jeho dech zdál hlasitější a hlasitější. „Je čas, tati,“ pronesl jsem tiše a přisunul se blíž, abych se mohl opřít lokty o matraci a vzít jeho ruku do dlaní.

Už dva dny neotevřel oči, ale teď jako by poznal, že jsem se s ním přišel rozloučit. Víčka se mu zachvěla, jak se na mě pokoušel podívat. Věděl, že jsem tu. Políbil jsem naše spojené ruce a mlčky mu dodával sílu, aby mě mohl ještě naposledy spatřit. Neuvědomil jsem

si, že zadržuju dech, dokud jsem nezahlédl jeho skelné modré oči. Záře z nich už dávno vyprchala a bělmo zežloutlo.

Prázdně se na mě zadíval. „Ahoj,“ zachrčel a následoval mělký kašel, při kterém sebou nepatrně škubl.

„Nemluv,“ řekl jsem. Rvalo mě na kusy vidět ho takhle slabého.

„Odkdy mi můžeš říkat, co mám dělat?“

„Od té doby, co mě nejsi schopný zastřelit,“ odpověděl jsem. Uchechtl se a ten zvuk mi způsobil nával radosti, dokud se nezměnil v další záchvat kašle a lapání po dechu. „Lež klidně.“

„Jdi do prdele.“ Nepatrně mi sevřel ruku. „Přišel jsi mi dát sbohem?“

Znovu jsem polkl a přinutil se zachovat tvář, přesně jak se ode mě čekalo. „Jo. A objednal jsem ti dárek na rozloučenou.“

„Jaký dárek?“

„Pěkněj zadek, kterej doprovodí tvýho schlíplýho ptáka do nebe.“

„Je to prdel, ne zadek, ty britský prase. Všechny ty roky... co jsi se mnou. A pořád mluvíš... jako by tě právě vykopli z Buck... ing... hamskýho paláce.“

„Kreténe,“ zamumlal jsem s odporným americkým přízvukem.

Ozvalo se další, tentokrát hlasitější uchechtnutí, takže následoval mnohem horší kašel. Neměl bych ho rozesmívat. Jenže to jsme byli celí my. Pořád. On s tou svojí drsnou láskou a já, který ji beze zbytku přijímal.

Udělal pro mě cokoliv, protože mě miloval. Jako jediný člověk v tomhle zasraném světě.

Podíval se na mě a usmál se tím vzácným, širokým úsměvem. Takhle se smál jenom na mě. „Nikdy nikomu nevěř,“ varoval mě. Ne, že by to bylo potřeba. Byl jedním ze dvou lidí, kterým jsem kdy důvěřoval, a teď umíral, takže mi zbyde jenom Brad. Jenže ten mě nemiluje stejně jako táta. „Neváhej zabíjet,“ zašeptal.

„S tím jsem nikdy neměl problém.“ Moc dobře to věděl. Vždyť jsem se to naučil od něho.

Dal si načas, aby se nadechl. „Žádné druhé šance, pamatuj.“

„Jistě.“

„A pro... Kristovy rány, nauč se... hrát poker.“

Rozesmál jsem se čirou radostí, navzdory slzám, které se mi nahrnuly do očí. Ten pocit byl úplně cizí. Nebrečel jsem od svých devíti let. Moje pokerové dovednosti byly pro tátu vždycky trnem v oku. Hrál jako profík. A pokaždé vyhrál. Nikdo s ním nechtěl usednout ke stolu, ale nikdo se neodvážil odmítnout. Teda pokud nechtěli kulku mezi oči. „Obávám se, že když jsi mě to nedokázal naučit ty, tak mi není pomoci.“ Byla to holá pravda. Vyhrával jsem jenom proto, že ti sráči měli u hlavy přiloženou imaginární pistoli. V průběhu let totiž přešla otcova pověst *na mě*.

„To je pravda,“ zachrčel a mdle se usmál. „Mému světu budeš odteď vládnout ty, chlapče.“ Přitáhl si moji ruku ke rtům a políbil ji. Pak se pokusil stáhnout

si z malíčku hadí prsten. Dokonce i jeho smaragdové oči vypadaly prázdně. Bez života.

„Počkej,“ řekl jsem a naklonil se, abych mu pomohl. Byl tak hubený, že mu zlatý kroužek lehce sklouzl z prstu. Nasadil jsem si ho na malíček, ale nevěnoval mu jediný pohled. Nechtěl jsem ho. Nikdy jsem o něj nestál. Protože s ním bylo všechno až příliš skutečné.

„Ať na tebe můžu být hrdý.“ Zavřel oči a nadechl se, jako by to mělo být naposledy.

„Spolehni se,“ přísahal jsem a nechal čelo dopadnout na polštář. „Odpočívejte v pokoji, pane.“

Zavřel jsem za sebou dveře a narazil na strýčka Erniero, tátova bratrance. Neměl jsem ksakru ponětí, proč mu mám říkat *strýček*, ale táta na tom trval. Takže jsem poslechl. Ernie byl jeho pravý opak, a tím myslím, že byl naprosto spořádaný občan. Svoje miliony vydělal legálně na burze a byl čestným a respektovaným členem společnosti. Vždycky jsem přemýšlel, jak mohli s tátou tak dobře vycházet, vzhledem k jejich rozdílné morálce a protichůdné etice. Možná proto, že Ernie byl tátův jediný žijící příbuzný. Vždycky měli skvělý vztah, ale jenom proto, že nikdy nemluvili o práci. Respekt a láska, kterou Ernie k tátovi choval, pravděpodobně nebyly kvůli tátovu podnikání na místě, ale vybavím si nespočet hezkých chvílí, kdy se spolu smáli na verandě u doutníku a sklenky brandy.

„Jdeš pozdě.“

Ramena mu poklesla, stejně jako silně vrásčité tváře. V každé z nich se zračila smrt. „Je mi to líto, synku. Víím, jak moc jsi toho barbarskýho šmejda obdivoval.“

Věnoval jsem mu skromný úsměv a Ernie mě vzal ledabyle kolem ramen.

„Víš, co mi ten stařík vždycky říkal?“ zeptal se.

„Že je tě na svatýho škoda?“

Strýček Ernie se zasmál a pustil mě. Pak vytáhl ze saka obálku. „Škoda? Ten svatý nejednou zachránil tvému otci zadek.“

Musel jsem se té připomínce usmát. Jednou v New Yorku si nějaký druhořadý gangster usmyslel, že by mohl povyskočit na žebříčku moci, kdyby se mu povedlo tátu sundat. Ernie si všiml, jak vytahuje zbraň, a tátu varoval, takže se jen o chlup vyhnul ráně. Viník byl otcovými gorilami pomalu umučen k smrti. Tehdy mi bylo dvanáct. Sledoval jsem každou vteřinu, když mu trhali jeden nehet za druhým, jako by to bylo jenom přerostlé obočí. A pak jsem viděl, jak mu vypálili rodinný znak na hruď a do otevřených ran nalili kyselinu. Celou dobu jsem se usmíval. Ten zmrď se pokusil zabít jediného člověka, který se o mě staral. Takže si zasloužil každou vteřinu, kdy seděl připoutaný ke kovové židli, než do ní pustili proud. A byl jsem to já, kdo stiskl vypínač.

Další příhoda se stala na Kostarice. Bylo mi patnáct. Děvka, se kterou otec v té době píchal, se ho pokusila ve spánku podříznout. Ernie je vyrušil. Ukázalo se, že ji nasadilo KGB. Nikdy jsem se neptal, co se s ní stalo.

Nebyl to můj problém.

„Tady máš,“ podal mi Ernie obálku. „Tvůj otec chtěl, abych ti to předal.“

Opatrně jsem si ji vzal, jako by v ní mohla být bomba. „Co to je?“

„Jeho poslední vůle.“ Ernie se ušklíbl. „Byl to vážně zvrácenej šmejda.“ Když mě obcházel, aby mohl vejít za tátou, uličnicky na mě mrkl.

Zvedl jsem k němu oči. „Proč?“

„Víš, trval na tom, aby se poslední rozloučení odehrálo v katedrále, takže se možná nebudeš moct zúčastnit. Není úplně nejlepší sejmout nepřítele právě ve chvíli, kdy pronáší svatební slib, Danny.“

Uchechl jsem se, když jsem si vybavil to krveprolití u oltáře, které se odehrálo jen před pár měsíci. Ne, nebylo to nejlepší řešení, ale taky není dobrý prznit malý holky, a ten irský sráč, který právě skládal slib v domě Božím, v nich měl jistou zálibu. Podělaný zvíře.

Ernie zmizel v otcově pokoji a já se vydal do pracovny. Cestou jsem otevřel obálku a přelétl očima její obsah. Přeskakoval jsem části, které by mě nejspíš rozrušily, a všiml si, že otec chtěl pohřeb se vším všudy. Dokonce si vybral hudbu. Zavrtěl jsem hlavou, když jsem si přečetl seznam skladeb. Hned nahoře bylo *I Watch the Sunrise*. Určené pro mě. *Neboť jsi vždy se mnou, následuješ mé cesty.*

„Budu, tati,“ slíbil jsem a vešel do pracovny. Pomalu jsem se rozhlédl po výstřední místnosti. Už šest měsíců jsem řídil celý cirkus, ale ještě nikdy jsem se

nedokázal přimět, abych se posadil k jeho stolu. Připadalo mi to příliš konečné. Jenže teď byl pryč. Sklopil jsem pohled k malíčku a všiml si, že hadovi opět září oči životem. Jako by mě sledoval. A hlídal, že dělám věci správně. Že následuju jeho cestu.

Neměl se čeho bát. Mám svůj instinkt a táta ho ve mně vycítil hned první den.

„Danny?“

Obrátil jsem se a spatřil ve dveřích Brada. Jakmile zaregistroval můj výraz, zkřivil tvář. „Před pěti minutami,“ potvrdil jsem, když sklouzl pohledem k mému malíčku. Protočil jsem prsten a našel trochu útěchy v tom, jak mi tření zahřálo kůži.

„Je mi to moc líto, Danny.“

Přikývl jsem a přinutil se obejít otcův stůl a od táhnout křeslo. Jeho trůn. Ve vteřině, kdy jsem do sedl zadkem na měkkou kůži, jsem se zklidnil. Jako by mě objímal a byl všude kolem. „Přiveď je,“ přikázal jsem. Brad kývl a vydal se splnit rozkaz. Neměl jsem čas truchlit. Jakmile se svět před šesti měsíci dozvěděl, že je otec upoutaný na lůžko, začalo to na nás lítat ze všech stran. Ti sráči se mylně domnívali, že se mnou v čele organizace a nemocným otcem, který by mě mohl rozptylovat, možná nebude naše brnění tak silné. A to byla chyba. Za poslední rok jsem oddělal víc lidí než v posledních šesti letech. Zajatce neberu.

Jakmile Brad odešel, otevřel jsem vrchní zásuvku a usmál se na masivní zlatý nůž na dopisy, který ležel pečlivě narovnaný na hromádce luxusních psacích

potřeb. Pořád mě to dostávalo. Nejobávanější muž podsvětí, který posílá výhrůžky smrti na zlatem zdobeném papíře. Uklidil jsem obálku s otcovou poslední vůlí a navrch položil prsten. Pak jsem popadl nůž na dopisy a přejel ukazováčkem po ostří až ke špičce. Otáčel jsem jím, dokud se mi na prstu neobjevila kapka krve. S hlavou ke straně jsem pozoroval, jak roste.

Rychle jsem ji olízl, když se ozvalo zaklepaní na dveře. Brad pustil dovnitř deset otcových mužů.

Ne. *Mých mužů.*

Každý z nich si mě za tátovým stolem prohlédl a uctivě sklonil hlavu. „Perry Adams.“ Šel jsem přímo k věci. „Kde sakra je?“

„Ringo mu před hodinou odjel udělat budíček,“ odpověděl Brad. „Měli by tu být každou chvíli.“

Ze všech mužů, které mohl poslat, vybral Ringa. Výborně. Nenechám se sebou vyjebávat. „Bude mít pocit, že se ocitl v noční můře, až nad sebou uvidí Ringův odporný ksicht.“ Ringo byl jedním z mých nejlepších mužů. A taky nejošklivějších. Zjizvené tváře, tenké, hrozivě sevřené rty, o nichž jsem pochyboval, že se někdy v životě usmály, a nos skoro tak velký jako holá hlava. Rozbrečel by dospělého chlapa a klidně bych se vsadil, že Perry Adams teď ječí jako malé děcko. S pistolí u hlavy.

„Jeho noční můra se ještě zhorší, pokud si nevytáhne hlavu ze zadku,“ poznamenal Brad a jako jediný se v otcově pracovně posadil. Kromě mě, samozřejmě.

Ne. V *mojí* pracovně.

„Za jak dlouho musíme vypadnout z Winstablový loděnice?“ zeptal jsem se.

„Developer chce začít stavět za půl roku. Postaráme se o další zásilku a pak odtamtud zmizíme.“

Zamyslel jsem se. Docházel nám čas. Loděnice bude ze hry a mně se ještě nepodařilo koupit přístav v Byron's Reach. Potřebuju to mít vyřešené, jinak budou naše obchody zásadně omezeny. Nebo se zastaví úplně. A měl mi s tím pomoci Perry Adams, právník majitele Byron's Reach, který se shodou okolností taky ucházel o post starosty Miami. Bylo to až příliš lákavé, a proto jsem se rozhodl financovat jeho kampaň. Osobnost vás dostane v politice daleko, ale peníze ještě dál – a já jich mám fakt hodně. Získám přístav a on se na oplátku stane starostou. Jednoduchý obchod. Nebo si to přinejmenším myslel. Ale až se dostane k moci, bude jen loutkou v mých rukou. Postaví se do čela, ale ve skutečnosti budu vládnout Miami já.

Jenže prozatím mi musí zajistit prodej přístavu. Nemělo by to být moc složité, ale očividně jsem se spletl. „Proč mu to trvá tak dlouho?“

„Kdo to má sakra vědět?“ povzdechl si Brad ve chvíli, kdy se rozlétly dveře a vlk vpadl dovnitř. V trenkách. A s pistolí u hlavy. Ringův ukazováček na spoušti čekali jen na můj pokyn. Perryho čelo se lesklo potem. Pobavilo mě to. Tenhle chlap byl proslulý svou arogancí, ale v přijatelné rovině, která právníkům prochází. Jeho image pro něj byla vším, od na míru šitých

obleků až k dokonalé rodině. A teď se tu předváděl v trenkách a vypadal, že se každou chvíli posere.

„Dobré ráno,“ zatrylkoval jsem a pohodlně se opřel v křesle. Perry se roztrásl. „Máš pro mě nějaké novinky,“ prohodil jsem, nikoliv jako otázku.

„Potřebuju ještě pár týdnů,“ vykoktal a přešlápl z jedné bosé nohy na druhou. „Jepsonovi odletěli obchodně do Dubaje. Jsou to majitelé Byron's Reach. Bylo to nečekané a na poslední chvíli. Netušil jsem to, dokud nebyli pryč. Předal jsem jim vaši velkokorysou nabídku a papíry mám hotové. Všechno je připravené. Potřebuju jenom podpis.“

„Dal jsem ti pět milionů na přístav a deset na kampaň, Perry,“ připomněl jsem mu. „Jsi jen vlásek od toho, aby ses stal starostou Miami, ale já pořád nemám svůj zatracenej přístav. Mělo to být uzavřené před dvěma týdny.“

„Jen pár týdnů,“ zamumlal a střelil pohledem k Ringovi, který mu pořád držel u hlavy pistoli.

„Máš jeden,“ mávl jsem odmítavě rukou. „Odvedte ho odsud.“

Ringo sklonil hlaveň od Adamsova spánku a ošklivým úderem ho praštil pažbou přes ksicht, čímž ho poslal na kolena.

„Týden,“ zopakoval jsem, když ho táhli z pracovny. Pak jsem vstal a upravil si sako. „Sledujte ho,“ přikázal jsem a zamířil kolem mužů ke dveřím. Ani v nejmenším jsem Adamsovi nevěřil a nehodlal jsem s tím začínat.

S rukou na klice jsem zaváhal, když si jeden z nich cosi zamumlal pod nos. Neslyšel jsem přesná slova,

ale mluvilo to za vše. Pomalu jsem se obrátil a zaostřil pohled na Pepa. Nikdy jsem ho neměl rád. Pracoval pro tátu desítky let a vždycky dával jasně najevo, i když nikdy ne před ním, že mě nemá rád.

Střetli jsme se pohledy a v tom jeho se zračila výzva. Idiot. „Prosím?“

Napjal ramena, jak se chtěl ukázat před zbytkem mužů. „Od bastarda rozkazy nepřijímám.“

Zdánlivě souhlasně jsem přikývl a vrátil se ke stolu. Nastalo napjaté ticho. „Nemáš mě rád, Pepe?“ zeptal jsem se přímo. „V pořádku. Stařík je mrtvý. Klidně přiznej, jak se ohledně jeho bastarda cítíš.“

Pep střelil pohledem k noži na dopisy v mé ruce. Neodpověděl. Nenuceně jsem k němu došel a poklepával přitom ostrším o volnou dlaň. Začal pomalu couvat. „Danny, nechtěl jsem –“

Žádné druhé šance. Jediným švihem ostří přes hrdlo jsem jeho omluvu přerušil. Vytřeštil oči, popadl se za krk a krev mu protékala mezi prsty. Překvapilo mě, jak dlouho vydržel na nohou. Ve skutečnosti mě to čekání, než konečně chcípne, začalo trochu nudit. A tak jsem mu zarazil nůž přímo do srdce, pootočil jím a s trhnutím ho vytáhl. Padl na kolena, párkrát sebou zaškubal a pak se rozmázl ksichem o zem. „Zasvinil jsi mi koberec,“ zavrčel jsem a sehnul se, abych mu otřel čepel o sako. „Ještě někdo by chtěl něco říct?“ Zvedl jsem hlavu a věnoval každému z mužů trochu pozornosti. Všichni mlčeli. „Myslel jsem si to.“ Narovnal jsem se a cestou ven podal nůž na dopisy Bradovi. „Nespust' Adamse z očí.“

V chodbě jsem potkal Esther s náručí plnou ručníků. „Zavolej Amber, ať přijde ke mně do pokoje,“ přikázal jsem a cítil, jak mi v ptákoví škube nežádoucím stresem. Existoval jenom jediný způsob, jak se ho částečně zbavit. Protože vražda ten žár zuřivosti nijak nezmírnila. Proč musel umřít? Jediný člověk v tomhle posraným světě, který se o mě kdy staral?

Přidal jsem do kroku a zahrnul za roh ke svému apartmá. Trochu jsem zaváhal, když se pootevřely dveře otcova pokoje a objevila se v nich Shannon. Otcova milenka měla v očích slzy. Nezrodily se ovšem ze zármutku, nýbrž ze strachu. Všimla si mě, ale pokračoval jsem dál.

„Danny,“ zavolala a rozběhla se za mnou. Nevšiml jsem si jí a nechal ji, aby mě naháněla jako okrasný pudl, což byla přesně její parketa. V posledních dnech odváděla otce od bolesti. Nic jiného se od ní nečekalo, a proto jsem ji tady nechával. Jenže teď byl mrtvý. A já moc dobře věděl, na co se chystá. Ta zlatokopka byla průhledná jako sklo.

Chytila mě za klopku u saka a přinutila zastavit. Pomalu jsem sklopil pohled. „Co je?“ zeptal jsem se chladně.

Nesměle se usmála. „Musíš přece vědět, že jsem to vždycky dělala jen kvůli tobě.“

Jo. Všiml jsem si, jak se na mě dívala. Hladově a s očima planoucíma chtíčem. Tátovi to taky neuniklo. „Jaká smůla, že v tom nejedu s tebou,“ odpověděl jsem a setřásl ji. „Sbal si svoje krámy a vypadni.“

„Carlo by to tak nikdy nechtěl,“ zpanikařila za mými zády.

Prudce jsem se obrátil a ještě uprostřed pohybu ji popadl a praštil s ní o zeď. Téměř okamžitě jsem cítil, jak mi v žilách začíná kolovat rozžhavený vztek, že bych klidně mohl vykrvácet. „Nepokoušej se mi kurva říkat, co by chtěl,“ zasyčel jsem. „Nepředstírej, žes ho znala. Neznala. Šukalas s ním. Nic víc.“ Tvář se jí zkřivila krutou pravdou. Rozčílilo mě to. V co sakra doufala? V doživotní ochranu? V domku na předměstí, jako kompenzaci za to, že si na staříkovi během jeho posledních dnů zajezdila? Můj otec byl předvídatelný muž. Ženy nemiloval. Oceňoval je, to ano, ale nikdy je nemiloval. A tisíckrát mi opakoval, že až odejde, Shannon by měla zmizet taky. Věděl stejně dobře jako já, že mu lezla do postele jenom kvůli sexu a ochraně. „Tvůj čas v ráji vypršel, Shannon. A teď kurva vypadni.“ Když jsem ji pustil, měla v očích slzy strachu z úplně jiného důvodu.

Strhl jsem si kravatu a konečně zamířil k sobě. Pustil jsem sprchu a začal se svlékat. Oblek jsem nechal ležet na hromadě před umyvadlem, aby ho Esther mohla dát vyčistit. Muž, který na mě zíral ze zrcadla, vypadal stejně jako vždycky. Příjemně. Udržovaně. Jediný rozdíl byla spoušť, kterou jsem dnes zahlédl v jeho modrých očích. Nic jiného jsem v nich neviděl. Zkázou, o které nesměl nikdo jiný vědět. Jeho smrt byla břemeno, které jsem musel pečlivě zamaskovat. Mohlo by se stát slabinou. Byl jsem v tom úplně sám.

Ale budu v pohodě. Přežiju to. Dokážu přežít cokoliv. Staré zvyky nemizí.

Zakroužil jsem rameny a párkrát se podíval z jedné strany na druhou ve snaze uvolnit trochu svalového napětí. Pak jsem si protřel tvář a povzdechl si, když jsem slyšel klapnout dveře. O chvíli později už se za mnou vlnila Amber. Kousala se do rudého rtu a prohlížela si moje nahé tělo, až jí to šhubalo rukama.

„Volal jsi mě,“ zapředla. Vytáhla si sponku z vlasů a nechala světlé vlny spadnout přes ramena.

„Měla by sis nechat dobarvit kořínky,“ prohlásil jsem a obrátil se zády k zrcadlu. Nenarodila se jako přírodní blondýna a dneska to bylo víc než zjevné. To mě taky rozčilovalo.

Zaváhala, ale jen na okamžik. „Kde mě chceš?“

„Na svém ptákoví.“ Udělal jsem dva kroky a dlaní zapřenou o hrudní kost jsem ji pozpátku dotlačil k posteli. „Chceš to, Amber?“ zeptal jsem se, protože jsem potřeboval odpověď.

„Ano.“ Nikdy nezaváhala.

„Předkloň se,“ přikázal jsem. S trhnutím jsem ji obrátil na břicho a zabořil jí obličej do polštáře. Jedním prudkým pohybem jsem jí vyhrnul šaty a odtáhl tanga na stranu. Neobtěžoval jsem se zkoušet, jestli je vlhká. Ženám stačil jediný pohled na moje tělo a byly připravené. Popadl jsem z nočního stolku kondom a nasadil si ho. Pak jsem jí roztáhl pŕlky.

„Žádná předehra?“ zalapala po dechu.

Mírně jsem pokrčil kolena a tvrdě do ní vrazil, až z té náhlé invaze do svého klína vykřikla. Nadechl jsem se a popadl ji za boky. Neměl jsem trpělivost ani sílu, abych se z toho dostal sám. Potřeboval jsem upustit páru a v mém světě byla holka na zavolání jediným řešením. Začal jsem do ní bušit a hlava mi přepadla dozadu, zatímco tělo hledalo úlevu, kterou tak zoufale potřebovalo.

„Danny,“ vyjekla, čímž mě přinutila zatnout zuby.

„Sklapni,“ zavrčel jsem a ještě víc ji zamáčkl do matrace, abych jí pomohl se svými zběsilými pohyby. Za chvíli jsem ucítil, jak se přese mě přelévá vlna rozkoše a pták mi burácí počínajícím orgasmem. Zasténal jsem a zakroužil boky, zatímco jsem to do ní nepřestával chrlit. „Kurva, jo.“ Sklopil jsem pohled k jejímu zadku, abych mohl sledovat, jak mi v něm slastně škube. Úleva přišla okamžitě, ale jen nakrátko. Věděl jsem to.

Když jsem byl konečně vyždímaný dosucha, prudce jsem se odtáhl a odhodil ji na postel. Rychle se převrátila a otevřela pusou – možná se chtěla zeptat, proč jsem se nepostaral taky o ni. Můj výraz musel mluvit za vše. „Vypadni,“ přikázal jsem, nechal ji tiše a nevěřícně ležet na posteli a odkráčel do koupelny.

Byla zapařená a vlhké jazyky horké páry se mi otíraly o kůži, ale zahřát mě nedokázaly.

„Je mi líto tvého otce,“ zavolala Amber.

Nelitovala toho. Jen málokoho to zarmoutí. Řídil jsem naše obchody už šest měsíců a zaslechl jsem, jak

se všem ulevilo, že už to má Carlo Black téměř spočítané.

Sráči.

Možná se otce zbavili, ale teď se musí vypořádat se mnou. Nevysloužil jsem si přezdívkou Andělský zabiják proto, že bych se s každým objímal. A pokud to ještě nevěděli, tak neměli ani ponětí, co je čeká.

* * *

Stál jsem na břehu v loděnici a zíral přes vodu. Desítky let jsme si ji pronajímali od jednoho staříka, co se na nic neptal a rozhodně nechodil na neohlášené návštěvy. Prostě si vzal každý měsíc peníze a hleděl si svého. Dokud ten sráč nezemřel a jeho syn během pár dnů neprodal loděnici developerovi, aniž by se o cokoliv staral. Předpokládal jsem, že se dohodli ještě dřív, než stařík natáhl bačkory, takže jsem neměl nejmenší šanci do toho zasáhnout. Měl jsem v plánu nabídnout developerovi dvojnásobek toho, co za ni zaplatil, abych zajistil plynulý chod našich operací. A taky jsem chtěl synáčkovi prostřelit koleno za to, jaké nepříjemnosti mně a mému podnikání způsobil. Jenže pak jsem si to rozmyslel. Ukázalo se, že tu chtějí postavit školní kampus pro znevýhodněné děti, které by tak mohly díky stipendiím studovat. Klidně mi říkejte, že jsem sentimentální, ale rozhodně budu podporovat děcka z nižších vrstev. Kromě toho mě zaujal přístav v Byron's Reach, který byl dvakrát vět-

ší a mnohem víc stranou od zvědavých očí. Uzavření kupní smlouvy mělo být snadné. Zatracený Perry Adams. Zbývalo mi jen pár týdnů, než budu muset přesunout své obchody. Pro jeho vlastní dobro by mi měl ten přístav rychle sehnat.

Voda byla klidná a vlny jemně omývaly pobřeží. Sledoval jsem, jak na hladině praskají bubliny a kruhy vzápětí mizí do nekonečna. Miloval jsem to tu. Bude mi to chybět, ale ze všech lidí na planetě jsem právě já věděl, že se nemám k ničemu vázat.

Ohlédl jsem se přes rameno, když Bradovi začal zvonit telefon. „Voloďa,“ oznámil a přijal hovor. „Ano?“ Brad ze mě nespouštěl oči a přepnul na hlasitý odposlech.

Ozvala se lámaná angličtina muže, který stál v čele ruské mafie. „Potřebujeme to dodat dřív a zdvojnásobit objednávku.“

Zavrtěl jsem hlavou a vrátil pozornost zpátky k vodní hladině. Myslí si, že si ty zasraný věci tahám jen tak z prdele?

„Nejde to,“ oznámil mu Brad bez vytáček. „Je to domluvené na třetího v měsíci z nějakého důvodu, Voloďo. Pokud k tomu nedojde, pak se předávka vůbec neuskuteční.“

„Kde je?“ zeptal se.

„Jsem tady,“ pronesl jsem zády k Bradovi. „Co je za problém?“

„Srbové,“ zavrčel tiše a protáhle, jako by mu to slovo nešlo přes jazyk. „Jedna krysa mi prozradila, že se snaží skoupit celé Miami.“

„To je nemožný.“ Skoro jsem se rozesmál. „Jsem jediný dealer v okruhu tisíce mil.“ A to jsem věděl naprosto jistě, protože otec všechny ostatní zabil.

„Není to nemožné, pokud to kupují od *tebe*.“

„Nekšeftuju se Srbama,“ připomněl jsem mu. „Zpochybňuješ moji čest, Volodo?“ Ohlédl jsem se na Brada, jehož obočí muselo být stejně vysoko jako moje. Někdo čeřil vodu. Nedotkl bych se srbskýho mafiána ani desetimetrouvou holí. Pečlivě jsem si svoje obchodní partnery vybíral a sexuální násilníci figurovali až na samým konci seznamu. „Takže třetího, nebo ne?“

„Třetího,“ potvrdil. „Nechám poslat půlku. Zbytek dostaneš, až to moji chlapi zkontrolujou.“

„Fajn,“ souhlasil jsem. Nijak se mě to nedotklo. Už jsem s Rusy obchodoval nejmíň tucetkrát. Vždycky jsme dostali zapláceno. Ale jak mi táta neustále připomínal, nikdy nikomu nevěř a nebuď překvapený, když se ostatní budou chovat stejně. Rusové a Srbové byli zarytí nepřátelé a vzájemně se zabíjeli přes deset let. Myslím, že už vlastně netušili, kvůli čemu spolu bojují, a bylo mi to u prdele. Ať se klidně vraždí do skonání světa, pokud jim to udělá radost. Udržovalo to obchody v pohybu. Usmál jsem se a zhoupal se na patách.

„Srbové vážně od někoho nakupují,“ prohodil mi Brad za zády. „Myslíš, že se nám sem někdo nastěhoval?“ Vypadal, že je mnohem znepokojenější než já.

„Jediná cesta, jak dostat ty krámy nepozorovaně do Miami, vede skrz tuhle loděnici nebo Byron's Reach. Tady jsme my a Byron's Reach hlídáme dvacet čtyři hodin denně. Do města se nedostane nic, o čem bych nevěděl.“

2. kapitola

ROSE

Hekal a lapal po dechu, břicho mu s pleskáním naráželo do mého zadku, jak nemotorně přirážel. „Ano, Perry. Ach bože, Perry. Prosím, Perry. Víc. Ano, víc, Perry,“ slyšela jsem se. Znělo to přesvědčivě. Vážně to muselo vypadat, jako bych byla v extázi, ale ve skutečnosti jsem necítila nic. Už jsem si ani nepřipadala špinavá. Zavřela jsem oči a přála si, abych zmizela z tohoto luxusního pokoje a chvíle, nad kterou jsem neměla žádnou kontrolu, konečně skončila. Přála jsem si, abych nebyla ženou, kterou jsem nenáviděla. Jenže v té temnotě jsem se ocitla na jediném místě, kam jsem patřila. S *ním*. Vnitřní konflikt mi denně rozdíral mysl, protože jestli jsem nebyla pěšák – i když zasypávaný drahými dary a žijící jako bohyně –, pak jsem byla vězeň. Loutka. Boxovací pytel. Otrok všech svých tužeb. Ať už v pekle nebo v nějaké iluzi nebe, nikdy jsem neměla kontrolu, a to mě nutilo nenávidět každou ubohou vteřinu mého života. Až na ukradené chvílky, kdy jsem nebyla zbraň a on se zabýval obchodními věcmi. Chvilky, kdy jsem se schovala a ponořila do luxusu samoty. Kdy jsem mohla koukat na jakoukoliv kravinu na Netflixu a předstírat, že nejsem sama se-

bou a nejsem uvězněná v tomhle zpropadeném světě. Kdy jsem se mohla ponořit do vany, lenořit v županu a cpát se nezdravým jídlem. Kdy jsem mohla spustit ochranné zdi a vypnout mozek. Kdy jsem mohla být alespoň dočasně tím, kdo se mi líbí. Tyhle chvíle byly vzácné. Doslova jsem pro ně žila, společně se vzpomínkami, které jsem držela zamčené hluboko v mysli, pěkně daleko od té zvrácené části. V bezpečí před znesvěcením. Jenže i tyhle klidné okamžiky vytržené z času byly poznamenané vědomím, že jsou pomíjivé. Dočasné. Nic víc než lákadlo, jaké by to mohlo být, kdyby se nejednalo o mě. Jenže jsem to byla já. Vyšinutá, rozbitá a uvězněná v jeho sítích. Bez naděje a bez pomoci.

Tupě jsem zírala na čelo postele a rytmický pleskot nahých těl mě uspával.

Poznala jsem, kdy se udělal. Zakvílel jako přiškrčená kočka, což byl můj signál, abych rychle našla hlas a přidala se k němu. A pak se na mě zhroutil a přišpendlil mě k matraci. „Jsi bohyně,“ zašeptal mi do ucha a přitulil se ke mně jako dítě, hledající útěchu. Potlačila jsem zhnusšené zachvění a se smíchem zavrtěla zadkem, abych ho ze sebe dostala.

„Potřebuju si odskočit na dámy,“ řekla jsem. Ztěžka se převalil na záda a lapal po dechu, zatímco se z něj řinul pot.

Vstala jsem a došla do přilehlé koupelny. Zavřela jsem za sebou a pustila sprchu. Nahou ženu v zrcadle jsem ignorovala, nedokázala jsem se na ni podívat.

„Všechn stres je pryč,“ zavolal a doprovodil svoje prohlášení smíchem. Bylo tak snadné ho potěšit. „Děláš se mnou zázraky.“

Jenom jsem mu dopřávala to, co jeho dokonalá a morálně nezkažená ženuška nedokázala. Nebo nechtěla.

„Bylo osudem předurčeno, že tě v tom baru najdu, Rose.“

Ano, měl mě tam najít. Jenže osud v tom nehrál žádnou roli. „Jsem moc ráda, žes mě tam našel.“ Vlezla jsem do sprchy a přejela prsty po kluzkém skle, čímž jsem narušila jednodlitou zamlženou vrstvu, takže teď byla stejná jako já. Zničená.

„Doufám, že víš, jak moc jsi pro mě výjimečná, Rose.“ Tlumený zvuk jeho hlasu vyvolal jen ironický úsměv.

Jsem pro něj výjimečná. Chtěl, abych se tak i *cítila*. A tak jsem s ním pořád šukala. Ale pro pocit výjimečnosti jsem tu nebyla. Sloužila jsem jako návnada. Měla jsem ho svést, zatímco jeho žena létala kvůli charitativním záležitostem po světě, aby posílila jeho kampaň na starostu Miami. Dokonalý účes. Dvojdílný kostýmek. Morálně nezkažená. Se všudypřítomným úsměvem.

Byla všechno.

Já nebyla nic.

Umyla jsem se a popadla ručník, abych se mohla usušit. V tu chvíli jsem zaslechla, jak s někým mluví. Telefonoval? Přikradla jsem se ke dveřím a vykoukla do ložnice.

„Musím mu sehnat ten přístav, nebo jsem mrtvý. A moje kampaň půjde bez jeho peněz ke dnu. Nerad to říkám, ale jsem švorc. Potřebuju ho.“ Dosedl na postel a otřel si zpotené čelo. Už na první pohled bylo jasné, že stres je zpátky. „Není zrovna ideální, že mě má Brit takhle v kapse, ale pokud řekne, že mu mám zprostředkovat obchod, pak mu zprostředkuju obchod. Tak to prostě je. Mám dalších šest dní, abych pro něj získal Byron's Reach, nebo mu vrátil patnáct milionů. Ty peníze už nemám. Je mi jedno, jak to uděláš, ale dostaň Jepsonovy do zpátečního letadla, aby mohli podepsat ty smlouvy.“ Když zavěsil, potichu jsem zavřela a kousla se do rtu. Brit? Přístav? Perryho kampaň financuje Danny Black? Nikdy jsem toho chlapa neviděla. A rozhodně jsem po tom netoužila. Byl notoricky známý. A smrtící. Zabíjel pro zábavu. Syn Carla Blacka teď očividně vedl mafiánskou rodinu, zatímco se jeho otec zotavoval z neznámé nemoci. V dnešní době už mě nedokázalo nic překvapit, ale Perry Adams, respektovaný a všemi obdivovaný právník, zapletený s někým jako Danny Black?

Vystřelila jsem k zrcadlu a rychle si strčila kartáček do pusy, když jsem zaslechla, jak míří do koupelny. Dveře se otevřely. Podívala jsem se na jeho odraz. Snažil se to zakrýt okouzlujícím úsměvem, ale bylo jasné, že má starosti.

„Rose.“ Došel za mě a položil mi bradu na rameno. „Musím jít.“

Zklamaně jsem našpulila rty. Měla jsem celé tohle luxusní apartmá jen pro sebe, když do mě zrovna

nebušil jako vyhladovělé zvíře. Mohla jsem si užívat podle svého gusta. Jenže ve skutečnosti jsem nikdy nebyla sama. Nikdy jsem nebyla volná. „Uvidím tě ještě?“ zeptala jsem se, protože přesně to bych měla udělat.

„Později večer se vrátím.“

Sevěřela jsem čelist. „Skvělé.“ Obrátila jsem se a políbila ho na tvář. „Budu se těšit.“

Opustil koupelnu a o chvíli později jsem zaslechla, jak cvakly dveře. Teď by byla dokonalá chvíle ukrást si drahocenný čas pro sebe. Dát si vanu. Objednat si pokojovou službu. Projet placené kanály a podívat se na něco nenáročného. Ale...

Došla jsem do ložnice ke stolu a vytáhla kameru schovanou za lampou. Pak jsem mu zavolala.

„Rose.“ Z jeho hlasu mi ztěžkl jazyk a hrdlo se mi sevřelo.

„Mám další video.“

„Těch už máme spoustu. Potřebuju informace. Jsi s ním dva týdny a nemáš nic než videa, jak s ním šukáš. Jenže ty nemůžu použít, aniž bych tě prozradil. Jdi s ním někam na veřejnost.“

„Je příliš opatrný. Nebude riskovat, že nás spolu někdo uvidí.“

„Tak najdi způsob.“

„Ne –“ Prudce jsem se otočila na židli, když se ozvalo zaklepání na dveře. „Myslím, že je zpátky.“

„Otevři dveře, Rose. Poslal jsem ti pokojovou službu.“

Zírala jsem na dřevo a tiše dýchala nosem, aby nezaslechl můj strach. Pokojovou službu? *No jasně.*

Od chvíle, co mě ten muž koupil, mi ani jednou neobjednal pokojovou službu. Nikdy pro mě nic neudělal, aniž by k tomu měl osobní důvod. A nikdy se to nezmění. Vstala jsem a přitáhla si osušku k tělu. Došla jsem ke dveřím a objevila za nimi prostřený vozík. „Díky,“ řekla jsem do sluchátka a prohlédla si portýra. Hleděla jsem mu do očí, když se napřahoval, a otočila se právě včas, aby se mi jeho pěst zabořila do zad. Vzduch mi vyletěl z plic a tělo se instinktivně zkroutilo, aby zmírnilo bolest. Deset let jsem byla vydaná na milost muži na druhém konci linky. Modřiny, řezné rány. Bolest byla mojí neustálou společnicí. Fyzicky? Nebyla jsem si jistá, kolik toho ještě zvládnou. Psychicky? Příliš dlouho jsem byla nikdo, než abych to věděla. Existovala jenom beznaděj.

Narovnala jsem se a obrátila se zpátky, protože přesně to se ode mě čekalo. Zároveň se zvráceným pocitem vděčnosti nebo s něčím podobně směšným. „Slyšela jsem ho telefonovat,“ řekla jsem do sluchátka. „Mluvil o Britovi a nějakém přístavu. Black financuje Perryho politickou kampaň.“

„Tak se mi to líbí,“ pronesl hlubokým a smrtícím hlasem. „Pěkně pokračuj v dobré práci.“ Zavěsil a jeho poskok beze slova odešel a nechal vozík na místě.

Nadzvedla jsem stříbrný poklop.

A zírala na fotografii chlapce. *Mého* syna. Jezdil na kole v parku. Byla to odměna za spolupráci. Jenže

pak jsem ho spatřila. Muže v černém obleku, postávajícího na dohled. *Můj syn nebyl sám. A ve skutečnosti nebyl v bezpečí.* Celé to byla jen iluze – připomínka, že mě dokáže ovládat. Dokud budu poslouchat, nikdo se ho ani nedotkne.

Jako bych potřebovala připomínat, proč jsem v tohlehle pekle.

Svezla jsem se na podlahu a objala si kolena ve snaze zastavit bolest. Duševní bolest.

3. kapitola

DANNY

Trvalo týden, než jsem si přečetl tátovu poslední vůli. Týden, kdy jsem hledal sílu. Stále jsem ji neměl, ale půl lahve skotské pomohlo.

Rakev chtěl mít z dubového dřeva, z jakého jsou vyrobeny vchodové dveře do sídla. Uvnitř víka měla být stejná řezba jako na dveřích do pracovny. Protože i když byl mrtvý, chtěl zírat na svoje dveře. Chtěl se cítit jako doma.

A taky chtěl, abych ho odnesl do katedrály. Společně s Bradem, Ringem a strýčkem Erniem. Měl jsem místo vpravo vpředu. Dvakrát měl zaznít otčenáš. Jednou na začátku bohoslužby a jednou na konci. Já se měl ujistit, že ho každý v katedrále odříká do posledního slova. Dvakrát. V opačném případě jsem je měl střelit mezi oči. Úplně jsem slyšel, jak říká: „Žádné druhé šance.“ Bastard. *Bože, tak strašně mi chyběl.*

Nejspíš budu muset předem varovat kongregaci. A pokud se strýček Ernie nad tou ironií byť jen pousměje, koupí ty kulky rovnou dvě. Jednu do chromého kolena a druhou do spánku. I když to bylo k smíchu, protože strýček Ernie tátovu poslední vůli samozřejmě četl.